

จุดแข็ง (Strength) ของชุมชนทั้ง 4 กลุ่ม

ทุกกลุ่ม - ผลงานผลิตภัณฑ์ที่ได้มาจากอัตลักษณ์ชุมชนที่มีคุณค่า อันมาจากการใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการต่อยอด และกรรมวิธีการผลิตด้วยมือ (Handmade) ทุกขั้นตอน มีความประณีตตาม ละเอียด โดยผลิตภัณฑ์ที่สร้างสรรค์นั้นจะมีรูปแบบและลวดลายมีอัตลักษณ์ในตนเอง (เช่นรูปแบบโกข้าว ที่พบเห็นในผลงานเซรามิกส์) ไม่เหมือนใคร เป็นงานที่มีความเป็นเอกลักษณ์ ความเป็นต้นตำรับ (Original) สามารถทำงานออกแบบได้ตามความชอบ ไม่เลียนแบบใคร

- ช่างมีฝีมือทางงานศิลปหัตถกรรมและหัตถอุตสาหกรรมสูง มีความสามารถเชิงช่าง และทักษะเฉพาะบุคคล มีเอกลักษณ์(เป็นงานศิลปะ) มีเทคนิคและเครื่องมือเป็นของตนเอง สินค้าได้มีการพัฒนาแบบอยู่เสมอ สินค้าบางอย่างสามารถพัฒนา ปรับเปลี่ยนวัตถุดิบตามความต้องการของผู้บริโภคได้รวมถึงสามารถแก้ไขรูปแบบผลงานสินค้า หรือแก้ปัญหาตามความต้องการของผู้บริโภค

- เป็นการประยุกต์ใช้วัตถุดิบ(วัสดุพื้นถิ่น) และภูมิปัญญาท้องถิ่น เป็นการใช้วัสดุอย่างคุ้มค่า ใช้วัสดุที่สามารถหาได้ในท้องถิ่นและเป็นสิ่งที่ได้จากธรรมชาติ

- ชุมชนต่างก็มีการทำงานต่อเนื่องกันมายาวนาน หลายรุ่น สามารถผลิตสินค้าได้หลากหลายรูปแบบ เป็นผลิตภัณฑ์ชุมชน ดังนั้นคนในชุมชนจึงมีความใส่ใจในตัวผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพ มีความเข้าใจในวัสดุ สามารถอธิบายประโยชน์ของผลิตภัณฑ์ได้ (ชาวบ้านทำเองทุกขั้นตอน)

ชุมชนแกะสลักบ้านหลุก

- มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ส่วนมากเป็นการแกะสลักด้วยมือทั้งหมด ไม่ได้ใช้เครื่องจักรใดๆ

- จุดแข็งของชุมชนคือ ความเป็นงาน Art and Craft คุณค่าความดั้งเดิม ความเป็นพื้นถิ่น ช่างมีความชำนาญสูงมาก

- แกะสลักรูปแบบงานที่เป็นสัตว์ ประเภทต่างๆได้อย่างชำนาญ เช่น หัวช้าง หัวม้า กวาง สิงโต ช้าง (ทั้งตัว) สามารถแกะสลักให้มีรูปร่างสัดส่วนและใส่รายละเอียดให้เหมือนจริงได้ไม่ว่าจะเป็นกล้ำเนื้อไม้ต่างๆ การแกะสลักผิวหนของสัตว์ ทั้งนี้รวมถึงงานประเภทดอกไม้ ดอกทิวลิป และดอกชบา เป็นต้น (รวมถึงการลงสีไม้ที่ละเอียดสวยงาม สมจริง) ดังนั้นการนำรูปแบบของสัตว์ต่างๆมาใช้ในการงานออกแบบยังคงเป็นเอกลักษณ์ที่สำคัญของบ้านหลุก

- มีความสามารถในการแกะทำให้เกิดลวดลาย บนพื้นผิวไม้ได้อย่างหลากหลาย ตามลักษณะของอุปกรณ์การแกะสลัก รวมถึงสามารถแกะสลักผลงานให้เป็นลักษณะนูนสูง นูนต่ำ หรืองานลอยตัว ได้อย่างชำนาญ

- รูปแบบ ผลงานแกะสลักไม่มีความเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ทำให้เกิดผลงานที่แปลกใหม่ ไม่จำเจ

ชุมชนครกหิน บ้านไร่ลีลาทอง

- งานไม้และงานหิน ที่ใช้เทคนิคการกลึงเข้ามาช่วย(งานละเอียด) ทำให้ลอกเลียนแบบได้ยาก และผลงานบางชิ้นผลิตจากรัสดุที่เหลือหรือเป็นเศษวัสดุที่เหลือจากการทำงานศิลปหัตถกรรม

ชุมชนเซรามิกส์ อ.เกาะคา

- งานเครื่องปั้นดินเผาและเซรามิกส์ ควรเน้นถึงความเป็นลักษณะโบราณ มีความเชื่อเรื่องวัฒนธรรม เช่น ชุดแจกัน กระถางรูป ชุดหิ้งพระ และชุดสักการะบูชาต่างๆ

- มีวัสดุดินที่อยู่ในจังหวัดลำปาง และมีรูปแบบการขึ้นรูปผลงานได้อย่างหลากหลาย ทั้งขึ้นรูปด้วยมือ เป้นหมุน การหล่อน้ำสลิป และการปั้มขึ้นรูป ซึ่งในจังหวัดลำปางมีขีดสามารถในการผลิตเครื่องปั้นดินเผาได้อย่างชำนาญ และได้รับการยอมรับในระดับชาติ

- ผลงานเครื่องปั้นดินเผา และเซรามิกส์มีความหลากหลาย และสามารถสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบใหม่ๆอย่างสม่ำเสมอ ตัวอย่างเช่นเครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร ของชำร่วย และเครื่องประดับ เป็นต้น

ชุมชนจักสานบ้านห้วยเป้ง

- สามารถทำภารกิจสาน ลวดลายที่มีความยาก และมีขั้นตอนการจักสานที่สูงได้ มีช่างฝีมือที่มีความชำนาญในการจักสานที่สูง เกี่ยวกับการสร้างลวดลายที่วิจิตรงดงามได้

- สามารถขึ้นรูปให้เป็นรูปแบบต่างๆได้อย่างหลากหลาย ทั้งรูปทรงเรขาคณิต และรูปทรงอิสระ ชุมชนมีความไม่เรียนรู้และพร้อมจะทดลองการทำงานในรูปแบบใหม่ๆอยู่เสมอ

- มีการทดลองการสร้างลายจักสานใหม่ๆอยู่เสมอ ทั้งการมัด การผูก และการจักสาน รวมถึงการค้นหาวีสดุใหม่มาทำการจักสานและทดแทนวัสดุที่ราคาแพง เช่น การนำไม้เลื้อยปลูกขึ้นมาพัฒนาร่วมกับการจักสานให้เกิดเป็นรูปแบบของตะกร้าอเนกประสงค์ที่มีความแปลกใหม่ น่าสนใจ

โอกาส (Opportunity) ของชุมชนทั้ง 4 กลุ่ม

ทุกกลุ่ม - วัสดุและเทคโนโลยีเชิงช่างเป็นอัตลักษณ์เฉพาะตัว เป็นที่ชื่นชอบของผู้บริโภค จึงมีช่องทางในการจำหน่าย เนื่องจากมีจุดขายของสินค้า มีการยอมรับจากผู้บริโภค สินค้าดี มีคุณภาพทั้งวัสดุที่ทำได้ในท้องถิ่น และสินค้าบางอย่างมีอยู่ที่เดียวในประเทศ (ดินเซรามิกส์และหินที่แม่เมาะ) ซึ่งหาไม่ได้จากจังหวัดอื่นๆ

- สามารถพัฒนาต่อยอดสินค้า สามารถแตกสายในการผลิตสินค้าจากการพัฒนาได้อย่างหลากหลาย และ ส่งเสริมการขายช่องทาง ทางธุรกิจได้อีกมาก โดยสามารถประยุกต์และพัฒนาผลิตภัณฑ์เดิม ให้เป็นผลิตภัณฑ์ในรูปแบบใหม่ได้อยู่เสมอ เช่นงานจักสานสามารถแปรรูปได้หลากหลายลักษณะ รวมถึงการแสวงหาวัสดุอื่นๆมาใช้ร่วมกันในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ได้

- มีการนำเศษที่เหลือจากการผลิตงานหัตถกรรม นำมาใช้สร้างสรรค์ผลงาน (เศษไม้, เศษหิน) มีโอกาสเพิ่มยอดขายให้สูงขึ้น ซึ่งผู้บริโภคในปัจจุบันมีทิศทางในการสนใจนวัตกรรมใหม่ๆ การเลือกใช้วัสดุให้เกิดความคุ้มค่า การใช้เศษวัสดุที่เหลือใช้มาผลิตและสร้างสรรค์ให้เกิดสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ใหม่ๆได้

ชุมชนแกะสลักบ้านหลุก

- สามารถผลิตผลงานแกะสลักได้หลากหลายขนาด ตามความต้องการของลูกค้า (ขนาดใหญ่สุดมีความสูงประมาณ 1- 3 เมตร มีการรับการแกะสลักไม้ที่มีขนาดที่ใหญ่กว่าตัวที่อื่นๆ)

- งานแกะสลักแต่ละที่ จะมีความต่าง และมีเอกลักษณ์ที่แตกต่างกันไป เช่น ลำปางจะเน้นการแกะสลักด้วยมือทั้งหมด แทบไม่ใช้เครื่องจักรเลย แต่ จักหัวตุลาทุงจะใช้เครื่องจักรในการผลิต เป็น Mass Products มากกว่า รูปแบบจะไม่มีควมวิจิตรเท่ากับไม้แกะสลักใน จ.เชียงใหม่ แต่ลำปางเน้นความดั้งเดิม ความเป็นเอกลักษณ์จากลวดลายแกะ ขนาดที่ใหญ่โต และทำการตกแต่งด้วยวัสดุต่างๆมากขึ้น เช่น หนัง วิกผม เป็นต้น เป็นการแกะสลักที่ใช้ประโยชน์จากไม้ให้มากที่สุด

ชุมชนครกหิน บ้านไร่ลีลาทอง

- ควรมีการนำเศษหินที่เหลือจากการผลิตครกหินมาใช้ประโยชน์ (มีหลากหลายรูปแบบ) และมีเศษหินที่เหลือจากการผลิตครกหินเป็นจำนวนมาก ทั้งวัสดุเศษหินที่สตัด้วยมือ และเศษหินที่ได้จากการผลิตด้วยเครื่องจักร

- สามารถนำหินมาใช้ประกอบตกแต่งผลงานได้อย่างหลากหลาย (ไมควรใช้เป็นภูมิปัญญาหลักเพราะมีความเสี่ยงในการแตกหัก และมีน้ำหนักที่มาก)

ชุมชนเซรามิกส์ อ.เกาะคา

- มีศักยภาพในการผลิต สามารถพัฒนารูปแบบ หรือแนวคิดการออกแบบผลิตภัณฑ์ให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีคุณค่าทางศิลปะหรืองานออกแบบขึ้นเลิศได้

- งานเซรามิกส์ สามารถเป็นผลิตภัณฑ์ตรงกลาง นำไปผสมผสานเข้าสู่การออกแบบผลิตภัณฑ์ร่วมกับ เทคนิคงานจักสาน เทคนิคการแกะสลักไม้ และเทคนิคการแกะสลักหินได้ เป็นอย่างดี แต่ต้องทำการผลิตงานเซรามิกก่อนนำไปประกอบ เพราะผลงานจึงที่ได้จะมีการทาสีตัวหลังการเผาเสมอ

ชุมชนจักสานบ้านห้วยเป้ง

- จักสานรูปแบบเดิมยังคงจำหน่ายได้ดีกว่ารูปแบบใหม่ๆ การซื้อเอกลักษณ์ยังเป็นจุดขายได้ดี ลวดลายดั้งเดิมคือการจักสานลายเฉลียว ลายเฉลียว

สามเหลี่ยม ลายดอกทิวลงและลายดอกจอก มาใช้สร้างสรรค์ให้เกิดเป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ

- การจักสานควรต้องมีความดี และมีลวดลายที่ชัดเจน

- วัสดุทางธรรมชาติ เช่น หวาย และไม้ไผ่ จะมีมูลค่าและความน่าสนใจสูงกว่าเส้นพลาสติกมาก

ขอบเขตของการออกแบบที่ต้องนำไปใช้ สำหรับการออกแบบสร้างสรรค์

สอดคล้องกับแผนพัฒนาจังหวัดลำปาง

ระยะที่ 1 : ชุมชนวิถีพอเพียง เมืองเศรษฐกิจสร้างสรรค์

ระยะที่ 2 : เมืองวัฒนธรรมที่มีความทันสมัย บนพื้นฐานของทุนทางสังคมวัฒนธรรมของชุมชน

ท้องถิ่น เพื่อศักยภาพและขีดความสามารถสู่การแข่งขันในตลาดโลก

ยึดหลัก “เก่าแบบตามโลก ใหม่อย่างมีกาลเทศะ”

ยึดหลักการพัฒนาผลงานควบคู่การสืบสานมรดกทางศิลปวัฒนธรรม และภูมิปัญญาท้องถิ่น

/ จากทฤษฎีฐานราก (Grounded Theory)

การนำอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม เอกลักษณ์และลักษณะเฉพาะวิถีชีวิตของชุมชนเป็นจุดเด่น

สร้างเรื่องราวเพื่อยกระดับผลิตภัณฑ์ (การนำชุดความเชื่อและมิติทางวัฒนธรรมเข้ามาประยุกต์ใช้ (วัฒนธรรมที่ส่งผ่านวัตถุสิ่งของ – Material Culture)

เน้นการรวมกลุ่ม การร่วมมือในการผสมผสานเทคนิคภูมิปัญญาระหว่างกลุ่มศิลปหัตถกรรมต่างๆ

ต้อง ศึกษาปัจจัยแวดล้อม และ ศึกษาตัวงานศิลปหัตถกรรม จากเทคนิควิธีการทำงานสร้างสรรค์ของชุมชนที่ต้องการศึกษา (รูปแบบและเทคนิคดั้งเดิมของหัตถกรรมในชุมชน)

ขอบเขตการออกแบบควรใช้เกณฑ์มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) และเกณฑ์พิจารณาการคัดสรรสุดยอด 1 ตำบล 1 ผลิตภัณฑ์ไทย เป็นตัวกำหนดการออกแบบผลงานหัตถอุตสาหกรรม

การพัฒนาจากการใช้ภูมิปัญญาชุมชนมาต่อยอด

การพยายามนำเศษวัสดุที่เหลือจากการผลิต สู่การสร้างสรรค์

ส่งเสริมการนำเทคโนโลยีและนวัตกรรม ผนวกกับวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่นมาใช้ในการสร้างมูลค่าเพิ่ม

การสร้างผลงานให้ทันสมัย ต้องมีเรื่องของประโยชน์ใช้สอยเป็นหลัก รวมถึงการเปลี่ยนแนวคิดในการผลิตผลงาน

การพัฒนามี 2 แนวทาง คือ 1. การต่อยอดผลิตภัณฑ์หัตถอุตสาหกรรมเดิมของชุมชน และ

2. การพัฒนาสร้างสรรค์ให้เป็นผลิตภัณฑ์ใหม่ เป็นแนวคิดนวัตกรรมเชิงสร้างสรรค์

ต้องเป็นการสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ใหม่ ควบคู่กับการแสวงหากลุ่มผู้บริโภคใหม่

การออกแบบต้องมีประโยชน์ใช้สอย สามารถนำผลงานไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ตามสภาพสังคมในปัจจุบัน เพื่อเพิ่มความคุ้มค่าให้กับผู้บริโภค มากกว่าการออกแบบเพื่อประดับตกแต่งเพียงอย่างเดียว (นั่นจะทำให้วัฒนธรรมที่แฝงอยู่ภายในผลิตภัณฑ์เกิดการขับเคลื่อนวัฒนธรรมอย่างเป็นพลวัต ไม่สูญหายไปตามกาลเวลา

ในการพัฒนาผลงานร่วมกันในชุมชน ต้องคัดเลือกให้ 1 ชุมชนเป็นกลุ่มศิลปหัตถกรรมหลัก แล้วจึงนำศิลปหัตถกรรมอื่นๆเข้าไปประกอบ ประยุกต์ผสมผสาน

การออกแบบสร้างสรรค์ร่วมกัน ไม่จำเป็นต้องนำศิลปหัตถกรรมอื่นๆมาประยุกต์ ผสมผสานร่วมกันทั้งหมด ขึ้นอยู่กับรูปแบบ ความเหมาะสม และกรรมวิธีในการผลิต สร้างสรรค์ ตามเงื่อนไขของวัสดุ และเทคนิควิธีการทำงานศิลปหัตถกรรมนั้นๆ

ในการทำงานกับภูมิปัญญาทุกกลุ่ม ควรใช้เทคนิคดั้งเดิมให้มากที่สุด เพื่อคงความเป็นผลงานศิลปหัตถกรรมที่มีคุณค่าและมีลักษณะเฉพาะตัวของชุมชน

ควรมีการออกแบบและพัฒนา รูปแบบของผลิตภัณฑ์จากภูมิปัญญาให้แตกต่างออกไป เพื่อลดความซ้ำซ้อนและสินค้าที่เหมือนกัน

ทุกภูมิปัญญาควรใช้ทรัพยากรพื้นถิ่น และวัสดุธรรมชาติให้เกิดความคุ้มค่าให้มากที่สุด

การพัฒนาเปลี่ยนแปลงควรอยู่ในสัดส่วนที่เหมาะสม ให้คงความเป็นเอกลักษณ์เดิมไว้

ในการสร้างสรรค์ควรหาจุดร่วมของการผสมผสานภูมิปัญญาเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ หรือการ

นำวัสดุทางธรรมชาติมาใช้ร่วมกันในการออกแบบ

จุดอ่อน (Weakness) ของชุมชนทั้ง 4 กลุ่ม

ทุกกลุ่ม - ช่างผู้ผลิตขาดทักษะในเรื่องศิลปะและการออกแบบ ขาดความคิดสร้างสรรค์ รูปแบบผลิตภัณฑ์จึงไม่มีการพัฒนาให้เหมาะสมกับการขายในปัจจุบัน แม้ว่าเป็นสินค้าที่มีประโยชน์ใช้งานได้จริง แต่สินค้าไม่มีความโดดเด่น น่าสนใจและบางสินค้าผลิตได้ยากอันก่อเกิดจากภูมิปัญญาที่สั่งสมมา เช่นการแกะสลักไม้ให้เป็นลวดลายให้ตายทุกทีที่มีความละเอียด ประณีต งดงาม

- ผลิตได้ช้าเพราะใช้ฝีมือ ใช้ภูมิปัญญาและทักษะเชิงช่างในการผลิต แต่ไม่สามารถเพิ่มราคาสินค้าได้

- ใช้เวลานานในการผลิตสินค้า กำลังในการผลิตต่ำและผลิตได้จำนวนจำกัด เพราะ เป็นการทำงานด้วยมือ Handmade ไม่มีจำนวนคน(ช่าง) ที่เพียงพอ จึงทำให้ขั้นตอนการผลิตสินค้าได้ช้าและได้ผลงานจำนวนไม่มาก (จะเป็นลักษณะต่อนคน ต่อชิ้น ต่อวัน)

- สินค้าและผลิตภัณฑ์หัตถอุตสาหกรรมส่วนใหญ่แยกการผลิต ไม่มีการรวมกลุ่ม กลุ่มชุมชนขาดการติดต่อร่วมมือและประสาน ต่างคนต่างทำ ไม่มีการจัดกลุ่มหรือร่วมกันทำงานระหว่างชุมชน

ชุมชนแกะสลักบ้านหลุก

- การเจาะไม้ต้องให้ไม้แห้งเสียก่อน เพราะไม้จะมีการหดตัวถ้ายังมีความชื้น การเจาะต่างๆอาจคลาดเคลื่อนจากการออกแบบได้

- เวลาแกะสลักไม้ต้องแกะสลักตามลายไม้เท่านั้น ไม่ควรแกะตามขวาง

- งานแกะสลักจะทำด้วยมือ ทำให้การแกะสลักงานแต่ละชิ้นใช้เวลาที่นาน ต้องใช้ฝีมือและความชำนาญสูงมาก

ชุมชนครกหิน บ้านไร่ลีลาทอง

- วัสดุหินแกะสลักไม่มีความโค้งได้ยาก

- งานแกะสลักหิน สำหรับนำไปใช้ในการออกแบบสร้างสรรค์ค่อนข้างยาก ผู้ออกแบบต้องรู้จักคุณสมบัติของวัสดุหินเป็นอย่างดี และต้องรู้ว่า หินสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในรูปแบบผลิตภัณฑ์ได้บ้าง

- งานแกะสลักหิน มีความแตกหักง่าย ไม่สามารถซ่อมแซมได้ รวมถึงเงื่อนไขในการแกะสลักนั้นไม่สามารถทำงานแกะสลักหินให้มีความยาวและความเร็วได้มากนัก เพราะหินจะหักตามน้ำหนักของตัววัสดุเอง

- การนำวัสดุหินมาใช้ในการประยุกต์หรือแกะสลัก ขนาดความยาวไม้ควรเกิน 20 ซม.และกว้างไม่เกิน 5 ซม. เพราะถ้ามีขนาดมากกว่านั้นหินจะหักได้ รวมถึงวัสดุหินก็เหมือนลักษณะของลายไม้ ต้องทำการแกะหินตามลายเช่นกัน

- ต้องวางแผนการทำงานให้ชัด เนื่องจาก การแกะสลักหินไม่สามารถผิดพลาดได้ กล่าวคือถ้าหินแตกหักหรือแหวกไป ผลงานคือเสียทันที ไม่สามารถนำมาประกอบใหม่เข้าด้วยกันได้เหมือนวัสดุไม้

ชุมชนเซรามิกส์ อ.เกาะคา

- เครื่องปั้นดินเผาหรือเซรามิกส์เมื่อไปร่วม กับภูมิปัญญาหรือวัสดุอื่นๆ ต้องทำความเข้าใจคุณสมบัติและลักษณะเฉพาะ เพราะวัสดุมีความเปราะบาง แตกหักง่าย ซึ่งงานเซรามิกส์จะมีข้อจำกัดสูงในการนำไปประยุกต์ผสมผสาน เพราะชิ้นงานไม่สามารถตัดออก เจาะ เจือน หรือกระทำใดๆกับชิ้นงานได้เมื่อทำการเผาเสร็จแล้ว นั้นแสดงว่าผลงานจะมีความคงรูปไม่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบได้แล้ว ดังนั้นต้องเป็นภูมิปัญญาอื่นๆที่ต้องการเปลี่ยนรูป เพื่อนำมาผสมผสานให้เกิดความเหมาะสม หรือให้เกิดความแข็งแรงสำหรับผลงานที่เน้นเกี่ยวกับประโยชน์ใช้สอย

ชุมชนจักสานบ้านห้วยเป้ง

- วัสดุในการผลิตเช่นไม้ หวาย มีราคาที่สูงขึ้น แต่สินค้าไม่สามารถเพิ่มราคาได้ ตามวัสดุที่แพงขึ้น

- ใช้เวลานานในการขึ้นรูปแบบลวดลาย ต้องใช้เวลาในการทดลอง (ทั้งลวดลายที่มีความวิจิตรสวยงาม ลายที่มีความยาก และลวดลายที่ได้คิดประดิษฐ์ขึ้นใหม่)

อุปสรรค ปัญหา (Threats) ของชุมชนทั้ง 4 กลุ่ม

ทุกกลุ่ม - ปัญหาจากการคัดลอก และเลียนแบบผลงาน, งานผลิตภัณฑ์ที่ได้ซ้ำกับผลิตภัณฑ์ของชุมชนอื่นๆ, ไม่ได้รับการจัดสิทธิบัตร, ลิขสิทธิ์ โดน Copy และง่ายต่อการลอกเลียนแบบสินค้า, สินค้าที่ได้ลอกเลียนแบบใช้วัสดุที่ถูกว่า จึงสามารถขายได้ในราคาที่ถูกว่า

- ปัญหาจากรัฐที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานและสินค้า, วัสดุจากทรัพยากรธรรมชาติ วัตถุดิบในท้องถิ่นที่มีเริ่มลดลง เหลือน้อยลง (อาจไม่เพียงพอในอนาคต) และเริ่มหาได้ยาก อาทิ ไม้ หิน ดิน และหวาย เป็นต้น, ปัญหาที่เกิดจากรัฐ เช่น หนัาร้อนไม่หัด ไม่ไผ่และหวายขาดตลาด ไม่ตกไม้แห้งมีความชื้น เศษหินขาดไม้เท่ากัน ยากต่อการผลิตเป็น Mass Product, วัสดุบางชนิดไม่ได้ผลิตเองหรือสามารถหาได้เองตามธรรมชาติ จึงต้องจัดซื้อ ราคาจึงขึ้น-ลงตามท้องตลาด, วัตถุดิบแต่ละช่วงไม้เท่ากัน(ทั้งหิน ไม่แม่และหวาย) ถ้าช่วงไหนวัตถุดิบน้อย ราคาจะสูงขึ้น, ผลิตภัณฑ์บางชนิดไม่ทนทานแข็งแรง แตกหักง่าย หรือทนต่อสภาพอากาศได้ตึ่มากนัก (ความชื้นทำให้ไม้แตกหักง่าย), ปัจจุบันยังใช้วัตถุดิบเดิมๆจึงทำให้รูปแบบสินค้ามีจำกัด (มีรูปแบบจำกัด)

- ปัญหारेืองการตลาด จำหน่ายได้แต่ลูกค้าเดิมและกลุ่มคนที่รู้จัก (พ่อค้าคนกลางหน้าเดิม) และถ้าไม่มียอดสั่ง (Order) จะส่งผลิตไม่มากนัก

- ไม่ทราบความต้องการของตลาดและความต้องการของผู้บริโภคได้ชัดเจน โดยที่จำหน่ายได้นั้นเป็นลูกค้าและตลาดเฉพาะกลุ่ม เช่น ของตกแต่งและสินค้าบางประเภท

- เก็บรักษาสินค้าได้ยาก (บางชนิดสินค้า) เสี่ยงต่อการขึ้นรา หรือมอด เมื่อเก็บไว้นานๆเนื่องจากเป็นวัสดุธรรมชาติ อันมาจากสภาพภูมิอากาศ ฝน อากาศชื้น ส่งผลต่อการผลิตสินค้า (ฤดูฝนมีผลต่อการผลิตสินค้า)

ชุมชนแกะสลักบ้านหลุก

- งานไม้ต้องมีการนำไปตากแดด ประมาณ 1 เดือน ถ้าเป็นงานขนาดใหญ่ ต้องใช้เวลาประมาณ 3 เดือน ทำให้ช่วงหน้าฝน หรือ เกิดมรสุม จะไม่สามารถปฏิบัติงานได้ เป็นงานที่ต้องใช้เวลาอย่างมาก ซึ่งไม้สักที่มีอายุ 50 -100 ปี ยังคงมีความชื้นอยู่มาก ไม่สามารถนำมาใช้ในการทำงานได้

ชุมชนครกหิน บ้านไร่ลีลาทอง

งานแกะสลักหิน ส่งผลถึงสุขภาพมือของช่างผู้ผลิต และวัสดุหินที่หาได้ยาก ดังนั้นผลงานที่ต้องคุ้มค่า มีคุณค่าและก่อเกิดประโยชน์ให้มากที่สุด

ชุมชนเซรามิกส์ อ.เกาะคา

- ถ้าใช้เซรามิกส์มาประยุกต์เข้ากับภูมิปัญญาอื่นๆ เซรามิกส์จะต้องมีพื้นที่ส่วนที่ว่างมากเพียงพอ สำหรับนำมาใช้จัดกระทำต่างๆ

ได้ ถ้าไม่วางแผนรูปแบบของเซรามิกส์ก่อนจะไม่สามารถกระทำได้

- รูปแบบผลงานและสินค้าที่เหมือนกันเกือบทุกร้าน รูปแบบไม่มีความน่าสนใจ อีกทั้งโดนการตีตราขายกันสูงมากในปัจจุบัน

ชุมชนจักสานบ้านห้วยเป้ง

- วัสดุในการจักสานมีต้นทุนที่สูง ต้องคิดให้มากก่อนนำมาใช้ออกแบบ

- วัสดุไม้เพียงขอ วัสดุบางอย่างต้องเดินทางไกล ต้องใช้ค่าใช้จ่ายในการเดินทางมากขึ้น ราคาวัสดุ ที่สูงขึ้น และวัสดุเริ่มหายากลำบาก (ไม่เ้าหาได้ยากขึ้น) ทำให้ผลิตได้ในปริมาณน้อย รวมถึงอุปกรณ์ต่างๆในจังหวัดลำปางไม่เพียงพอ เช่น Joint กาว แต่ถ้ามีคุณภาพสูงจะมีราคาแพง แม้ว่าปัจจุบันวัสดุบางประเภทเข้ามทดแทนการผลิตได้บางเช่น พลาสติกที่ซึ่งเงินไปไม่สามารถจักสานได้ และใช้งานไม่เหมาะสม